

POSTANOWIENIE

Dnia 18 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z odwołania W.M.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.
o prawo do emerytury,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w dniu 18 kwietnia 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 8 lutego 2017 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża odwołującego się kosztami zastępstwa procesowego organu rentowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 8 lutego 2017 r., III AUa (...) Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację W.M. (wnioskodawca), wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego w R. z 7 czerwca 2016 r., VI U (...), oddalającego odwołanie wnioskodawcy od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. (organ rentowy) z 6 sierpnia 2015 r., odmawiającej wnioskodawcy prawa do emerytury w obniżonym wieku, z uwagi na niewykazanie 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł wnioskodawca, zaskarżając go w całości. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego: czy fakt, że odlewnia jest częścią zakładu produkcyjnego

jako całości i nie stanowi niezależnej, odrębnej struktury sprawa, że pracownicy tego zakładu produkcyjnego, wykonujący pracę przy odlewach, powstałych w tym zakładzie w ramach kolejnych etapów produkcji tracą charakter pracy jak pracy w odlewni, kwalifikowanej jako praca w warunkach szczególnych, inaczej mówiąc czy zakład produkcyjny, posiadający odlewnię nie jest odlewnią w rozumieniu treści rozporządzenia?

W odpowiedzi na skargę kasacyjną wnioskodawcy organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Na wstępie Sąd Najwyższy zwraca uwagę, iż powołując się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego konieczne jest, by skarżący przedstawił problem o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygnięty w dotychczasowym orzecznictwie i wymagający pogłębionej wykładni. Zagadnieniem prawnym jest zagadnienie, które wiąże się z określonymi przepisami prawa materialnego lub procesowego, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie na zagadnienie prawne uzasadniające wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez jego sformułowanie jako problemu prawnego wymagającego rozstrzygnięcia, określenie przepisów prawa, w związku z którymi powstało i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do rozważenia, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (postanowienia Sądu Najwyższego z 10 września 2014 r., I CSK 729/13, LEX nr 1532950; czy z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, LEX nr 1622307).

Niezależnie od wady konstrukcyjnej sformułowanego przez wnioskodawcę zagadnienia prawnego w postaci niepowołania się na żaden przepis prawa, Sąd Najwyższy stwierdza, że dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy nie jest istotne przesądzenia o tym, czy znajdowanie się na terenie zakładu pracy odlewni pozwala

stwierdzić, iż każda praca wykonywana w takim zakładzie pracy przy odlewach jest pracą w warunkach szczególnych. Odstępstwo od branżowo-stanowiskowego charakteru prac wymienionych w Wykazie A załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43, dalej jako rozporządzenie z 7 lutego 1983 r.) jest dopuszczalne tylko w takim zakresie, w jakim pracownik wykonywał pracę wymienioną w Wykazie A pod pozycją przypisaną do konkretnej branży, mimo iż był zatrudniony w zakładzie pracy przypisanym do innej branży.

W wiążących dla Sądu Najwyższego okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy, ustalonych w postępowaniu sądowym, nie można uznać pracy wnioskodawcy przy docieraniu żeliwnych części do maszyn do szycia przy użyciu proszku ziarnistego za pracę przy „wybijaniu, oczyszczaniu i wykańczaniu odlewów wskazaną w Wykazie A, Dziale III, poz. 23 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r., która to pozycja Załącznika najbardziej odpowiadałaby pracy wnioskodawcy, gdyż przez wykańczanie odlewów należy rozumieć śrutowanie i szlifowanie powierzchni odlewów, naprawę spawaniem oraz wstępną obróbkę mechaniczną (skórowanie). Chodzi o tak zwaną obróbkę wykańczającą odlew po wybiciu odlewu z formy, gdy zachodzi konieczność oczyszczenia odlewu z przywartej masy formierskiej, bądź gdy odlew po takim oczyszczeniu lub wykonaniu detali ma być produktem finalnym. Korzysta się wówczas z urządzeń szlifierskich, zatem szkodliwość pracy przy tak rozumianym wykańczaniu odlewów jest porównywalna z pracą szlifierza. Nie można natomiast traktować wytwarzania z odlewu wyrobu finalnego (części zamiennej) przez docieranie żeliwnych części maszyn przy użyciu proszku ziarnistego, jako pracy polegającej na wykańczaniu odlewu w przyjętym powyżej rozumieniu. Inny jest bowiem przedmiot tej pracy, używa się innych narzędzi oraz wykonuje się ją w innych warunkach.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.